

Микола Мухойд

ЧОРНОБИЛЬСЬКА ВДОВА

Часів свавілля наплива
Великим явищем тривоги.
Іде чорнобильська вдова
Сумна молитвами до Бога.

Нічого рідного не жде,
Бо мовчазне років мовчання.
На цвинтар погляди веде,
Де і залишиться востаннє.

Його несло усе село
Мого трагічного Полісся.
Коли попало горе злом
Немов нудьгою блідо місяць.

Іще турботами жива
Там зайва вимушеність праці.
Іде чорнобильська вдова
Крізь невгавання радіації.

Вона приречено не жде
Немов подачки, переселень,
Бо сум пригнічений щодень
Уже суцільний невесело.

Його у траурі село
Сухого літа заховало,
Коли спекота на пролом
Вогнем підступности тривала.

Часи минули здивувань,
Адже уярмлює тривога.
Іде чорнобильська вдова
Сумна молитвами до Бога.

Володимир Коломієць

БІЛЬ ТВОГО ТІЛА

Дитино моя!
Ромашка цвіте – не доторкнись.
Трава бує – не доторкнись.
У бджіл на крильцях доза смертельна! –
Не доторкнись...

Б'є струм – незримі концентричні кола –
Пульс Землі.
Межа напруги – тридцятикілометрова зона?
Під небом-піднебінням – гіркота
За сотню кілометрів.

На села осіда печалі пил...
Мільярди сил – прообраз термоядерної смерті
Явив незримий досі вид,
Звільнившись від опіки.

Проти гіганта люди, як мурахи, ідуть на бій.
За тебе, дитино моя!
...у дзеркальце, заглянувши, ошкірилася дико,
позадкувала атомна війна.

То було колись – Дніпро горів.
Гасне й не погасне серед поля
Полум'я полинне – на тій зорі
І на тлі чорнобильського болю.

Старше Ю. 17 років

Дмитро Павличко

КЛЯТВА

Ми народ, що вийшов із неволі,
Клянемось в благословенну мить –
Всі свої тисячолітні болі
В славу України перелить.

Клянемось княжими гробами,
Золотою шаблею Дніпра –
Краще смерть, ніж бути знов рабами,
Хай гряде відродження пора!

Клянемося хлібом і водою,
Що всі мови нашої землі
Житимуть добром – не ворожбою,
В чесному сестринстві, а не в злі.

Клянемось робітними трудами,
Болісними ниами долонь –
Краще смерть, ніж бути знов рабами,
Хай горить очищення вогонь.

Клянемось “Кобзарем” Тараса
Геніями Лесі і Франка –
Що не зродиться пахолків раса
З крові Гонти і Залізняка.

Клянемось Богом України
Що вмремо, та не підемо в ярмо,
Дух, воскреслий з темної руїни,
На наругу в рабство не дамо.

Ми, народ, що вийшов із неволі,
Клянемось в благословенну мить –
Стати рівним у народів колі,
На свободі й для свободи жить!

Ганна Черінь

ПАМ'ЯТАЙ

Друзі, розкажу вам нині
Щиру правду, не казки.
В підневільній Україні
Ваші мучились батьки.

Через поле, через води
Мандрували безліч миль.
Поки віднайшли свободу
Серед цих широких піль.

Тут ви, діти, народились,
Виростали без біди.
В школі розуму навчились...
Пам'ятайте лиш завжди:

Кожний українець в світі
З діда-прадіда козак,
Стяг наш – золото в блакиті,
А тризуб – державний знак.

В добрий час, в лиху годину,
Де б не був ти, пам'ятай
Про далеку Україну –
Наш єдиний Рідний Край.

Там ще люди плачуть з болю,
Як твої батьки колись.
За Вкраїну, щастя й волю
Все життя своє борись.

Старше Ю. 17 років

Іван Франко

ЧОГО ЯВЛЯЄШСЯ МЕНІ

Чого являєшся мені у сні?
Чого звертаєш ти до мене
Чудові очі ті ясні, сумні,
Немов криниці дно студене?

Чому уста твої німі?
Який докір, яке страждання,
Яке не сповнене бажання
На них, мов зарево червоне
Займається і знову тоне у тьмі?
Чого являєшся мені у сні?

В життю ти мною згордувала,
Моє ти серце надірвала,
І в нього визвала одні
Оті ридання голосні – пісні.

В життю мене ти знать не знаєш
Ідеш по вулиці – минаєш,
Вклонюся, - навіть не звернеш
І головою не кивнеш.

Хоч знаєш, знаєш, добре знаєш,
Як я любив тебе без тями,
Як мучусь довгими ночами
І як літа вже за літами
Свій біль, свій жаль, свої пісні
У серці здавлюю на дні, о, ні!
Являйся, зіронько, мені хоч в сні.

В життю мені весь вік тужити –
Не жити.
Так знай, це серце, що в турботі,
Неначе перла у болоті.
Марніє, в'яне, засиха, -
Хоч в сні на вид твій оживає,
Хоч в жалощах живіше грає
Бо людське вільно віддиха,
І того дива золотого
Зазнаєш щастя молодого
Бажаного страшного того гріха.

Іван Франко

НАРОДЕ МІЙ

Неже за дармо стільки серць горіло
До тебе найсвятішою любов'ю,
Тобі офіруючи душу й тіло.

Задармо край твій весь политий кров'ю
Твоїх борців? Йому вже не пишаться
У красоті, свободі і здоров'ю?

Задармо в слові твоєму іскряться
І сила й м'якість, дотеп і потуга,
І все, чим може в гору дух піднятися?

Задармо в пісні твоїй ллється туга
І сміхдзвінкий і жалощі кохання,
Надій і втіхи світляная смуга?

О, ні! Не самі сльози і зітхання
Тобі судились! Вірю в силу духа
І в день воскреслий твого повстання.

Та прийде час, і ти огнистим видом
Засяєш у народіввольнім колі,
Труснеш Кавказ, вперешся Бескидом,

Покотиш Чорним Морем гомін волі,
І глянеш, як хазяїн домовитий,
По своїй хаті і по своїм полі...

Старше Ю. 17 років